

Cáritas Parroquial

Entre todas las pruebas de la Divinidad de Cristo la caridad es la que resulta más incontrastable de la sublimidad y originalidad de sus doctrinas. Y es verdad, porque en las muchas veces que Jesús habló a las gentes, la doctrina que hizo más mella fue la parábola del « buen samaritano ».

Nuestra ciudad ha dado buena prueba de su espíritu de cooperaci6n en cuantas manifestaciones se han celebrado con fines caritativos tanto si se han solicitado las aportaciones para una obra benéfica de carácter local como si es de ámbito nacional o mundial (Cruz Roja, Domund, etc)

Pero existen entre nosotros, respirando nuestros mismos aires, y precisamente donde no puede llegar la asistencia benéfica estatal (quién no conoce el caso concreto de una familia enferma necesitada de recursos que precisa gastar más de lo que recibe) algunas familias a las que la necesidad, por no decir la miseria, se ha adueñado de sus hogares, no existiendo otra soluci6n para remediarlas que el concurso de nuestros óbolos.

Es necesario, y así ha sido siempre aconsejado, que dentro de cada núcleo ciudadano exista un organismo benéfico que encauce nuestra caridad hacia aquellos necesitados que la precisen. La raz6n humana lo pide, la justicia social lo exige y nuestra catolicidad lo demanda.

Y así tenemos en nuestra ciudad, la Cáritas Parroquial que se preocupa de atender (cuando puede) a cuantas familias necesitadas llaman a su puerta en demanda de protecci6n y apoyo. Pero no siempre se atienden esas llamadas o no se complacen con la largueza que precisan. Cáritas Parroquial de Granollers, está exhausta, a su puerta acuden las miserias y ella, impotente, no puede acudir presta a remediar a aquellos no sólo mal vestidos, sino incluso mal alimentados y peor atendidos en sus enfermedades.

Que entre nosotros se padecen miserias, todos lo sabemos; de quién las remedia y cómo se atienden pocos nos preocupamos. Desde estas columnas nos place hacer un llamamiento a toda la ciudad, para que se preste a una campaña de caridad, a remediar en lo posible las necesidades de nuestro prójimo, pero no de aquel que no sabemos lo que padece, sino de nuestros convecinos, de los que conocemos, de aquellos que no ignoramos sus padecimientos y que precisan nuestra ayuda porque no existe otra que los remedie.

Que no se diga de nosotros aquella frase churchilliana, que una vez terminada la guerra, refiriéndose a una hazaña bélica afirmó: « Nunca tan pocos hicieron tanto para tantos », sino que podamos decir: « Jamás tantos hicieron tanto para tan pocos ». — BATLLORI.

Espiritualitat

No tenen vi

Maria havia estat invitada a unes noces en el poble de Canà. Jesús per aquells dies havia escollit uns quants col·laboradors que dies a venir serien els militants a les ordres seves. Es dirigia amb ells cap al seu país: Galilea. En el seu camí varen passar per Canà. Els nuvis al saber que Jesús passava per allà, varen donar avís perquè també hi assistís, eren parents seus o amics. És típica aquesta generositat en els pobles orientals.

Els cuiners ben aviat s'adonaren de que el vi de que disposaven no era suficient per a tanta gent.

Imaginem-nos que en una excursió, en una festa familiar, en una reunió ben organitzada, a última hora es presenten uns amics amb els que no hi comptàvem.

Jesús i els seus amics, no tenien cap culpa del que succeïa; i els nuvis, havien de ser víctimes de la seva generositat?

Es aleshores que la Mare de Jesús, la Verge Maria, amb la seva delicadesa i bondat va indicar dissimuladament al seu fill que no tenien vi.

El Mestre no volia demostrar encara el seu poder sobrehumà; preferia començar la seva missió evangèlica tocant els cors amb la seva doctrina abans que deixar bocabadats a la gent amb els seus miracles.

I contesta a la seva Mare: « que tenim que veure tú i jo, dona? A més encara no ha arribat la meua hora de cridar l'atenci6n ».

Aquesta actitud era raonable. Però el cor, té raons que superen la raó.

Maria segura del cor de Jesús crida als cuiners i els diu: « Feu el que us digui el meu Fill ».

El miracle es va realitzar d'una manera discreta però es va descobrir al cap d'una estona.

Els deixebles varen quedar admirats d'aquesta primera revelaci6n del poder de Jesús... pero encara hi varen quedar més al veure la seva bondat. Per consideraci6n a la seva Mare, l'amo absolut de les hores va avançar al seu moment.

Sovint, i principalment en els temps ee que vivim, portem un ritme de vida, tant organitzat, un ordre en les nostres ocupacions, que també posem horari a la nostra generositat de

(Continúa en la pág. 2)

L'actualitat té un nom : Charles de Gaulle

Moltes setmanes hem estat a punt de dedicar el nostre comentari al President de la República Francesa, o bé a Argèlia.

En veritat, la qüestió argelina és d'actualitat permanent des de fa ja bastants anys. Ella acabà amb la Quarta República i portà al poder al general De Gaulle. L'home que abans del 39 propugnà per a la modernitzaci6n de l'exèrcit. Aquell que no es conformà amb la capitulaci6n de Petain davant dels alemanys, i continuà la lluita des de Londres i, més tard, des d'Argèlia. Aquell mateix que, disconforme amb les limitacions que li marcaven les institucions d'aleshores, abandonà el poder i es retirà a Colombey-les-deux-Eglises a meditar i a escriure...

Quant la Quarta República es decidí a negociar, els « ultres » d'Argèlia obriren novament a De Gaulle el camí del poder. Ara els « ultres » se senten traïts, perquè Charles de Gaulle està disposat, també, si cal, a negociar. Per a desautoritzar-los el senyor De Gaulle convocà un referèndum. Aquestes consultes són sempre molt discutibles, especialment quan no s'ofereix a l'electorat el dret a optar entre dos camins diversos, sinó tan sols el de dir « sí » o « no » a un camí. Quan l'opció és entre un camí i el no res. L'electorat francès ha dit « sí » al camí de De Gaulle. Del traçat d'aquest camí se'n sap ben poca cosa. Per això podem dir que en realitat l'electorat francès ha dit que « sí » al senyor De Gaulle. Espera que ell solucioni d'una vegada el problema d'Argèlia. Que ho faci com li plagui, però que resolgui la situaci6n.

Alt com un Sant Pau —els caricaturistes en tenen prou en dibuixar li les cames— té ara a la mà les cartes necessàries per a marcar el futur d'Argèlia.

Potser serà una operaci6n dolorosa per a molts francesos, pero és necessària per a Argèlia, per a França i per a tot el món.